

hold, vi ere komne ind i i de senere Aar, kunde det let tænkes oversat saaledes: „Efter at vi have indhentet Betænkning fra begge Rigsdagens Afdelinger, befaler Ministeriet som følger.“ Men selv blandt de Regler, som findes i denne Lov — og det er ikke saa ganske saa — kan der dog savnes Enkelte, som ikke ere tagne med, saa at det ikke kan passe paa de Forhold, vi nu leve under. Der findes her i Anmærkningerne til Lovforslaget en lille Antydning deraf, idet det hedder: „Af samme Grunde hindres man nu ofte i at anvende Bevillinger, der ere givne til Foranstaltninger mod Sneelæg, paa den heldigste Maade, nemlig til Erhvervelse af Snebælter, hvor Saadanne mest tiltrænges.“ Jeg har gennemset denne gamle Forordning, og jeg har ikke fundet, at der i den er talt Noget om, at der skulde gives en Erstatning for saadanne Sneffærme eller Snebælter. Der kunde muligvis ogsaa være flere Ting, som det kunde være nødvendigt at faae gennemtænkt, førend vi gik til at give en saadan almindelig Expropriationslov. Det der da ligger nærmest, og som jeg mulig turde henstille til det Udvalg, som kommer til at drøfte denne Sag, det er, at det vilde undersøge for de Sagers Skyld, som her ere anførte, og som trænge til en hurtig Gjenemførelse, om det ikke kunde være muligt at give Bemyndigelse for de enkelte Tilfældes Skyld, og saa kunde vi senere faae en almindelig Lov, hvorom der da kunde blive Tid til at forhandle.

Medens jeg har Ordet, vil jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa et Forhold, der finder Sted ved Standerborg Station. Hvad angaar Sporudvidelse, mere Plads for Bygninger og den Slags Ting, der egentlig høre ind under Stationens Omraade, da er det Ting, som Befolkningen ikke i den Grad føler sig trykket af i Diebliffet. Derimod findes der ved den vestlige Ende af Stationen en Landevei, der fører Nord paa, og ved disse mange Togbygninger, som der finde Sted, ffer det undertiden, at Folk der blive opholdte et Kvarter eller 20 Minuter, før de kunne passere den Veien. Jeg vilde derfor henstille, om der ikke med det Samme kunde bygges en Viadukt over Veien; jeg veed, at der allerede er indkommet Andragender om Bygningen af en saadan Viadukt.

M. J. Larjen: Da den Lov, vi nu have om Expropriation af Arealer til Jernbaner, nemlig Forordningen af 5te Marts 1845, kun taler om det første Anlæg, og da man med Føie ikke har anset det for tillade-

ligt at anvende Forordningen analogisk, naar der er Tale om Udvidelse af bestaaende Anlæg, maa det uden Tvivl fra alle Sider erkendes, at der er Trang til en Udvidelse af Expropriationslovgivningen, og der er jo ogsaa rettet Opfordringer til den høitærede Indenrigsminister om at fremkomme med et hertil sigtende Forslag. Jeg er dog meget betænkelig ved den Affattelse, som den høitærede Minister har givet sit Forslag. Det har jo tidligere været en fast Regel, at intet Jernbaneanlæg kunde iværksettes uden Rigsdagens Samtykke. Var Talen om private Baneanlæg, skulde der Koncession til, og denne Koncession maatte gives ved Lov, og var Talen om Statsbaneanlæg, maatte der Bevilling til, og denne Bevilling maatte gives af Rigsdagen. Man er nu i den nyere Tid kommen bort fra denne Opfattelse. Hvad Koncessioner til Baneanlæg angaar, ser man gjort gjældende, at de kunne gives ganske administrativt, altsaa uden Rigsdagens Tilslutning, og hvad Bevilling til Baneanlæg angaar, vide vi jo, at en Bevilling ikke altid menes at kræve Rigsdagens Tilslutning. Der har da kun været een Skranke for Administrationens Magtfuldkommenhed paa dette Omraade, nemlig Expropriationslovgivningen. Hvad end Ministeriet har ment at kunne gjøre, saa var der dog een Skranke for dets Virksomhed og det var Expropriationslovgivningen. Naar vi nu gaa hen og fjerne denne Skranke eller udvide den Handfrihed, den levner Ministeriet, kan det praktisk komme til at betyde, at Ministeriet derved faar en større Mændighed til at handle paa egen Haand uden Rigsdagens Tilslutning. Der er jo nemlig i Forslaget kun Tale om saadanne Foranstaltninger, som udføres i Genhold til Bevilling paa Finantsloven eller Tillægsbevillingslov. Der er ikke Tale om, at det skal være Bevillinger, som have Rigsdagens Samtykke. Jeg vil derfor henstille, at man ændrer disse Udtryk saaledes, at det bliver klart og utvetydigt, at denne Regering ikke kan bruge Loven, medmindre der handles om saadanne Tilfælde, hvor den har Lovgivningens Samstemning. Jeg antager, man maatte kunne forme Lovforslaget saaledes, at dette blev klart. Vilde man nu sige, og det kunde man sige, at det vilde være en noget eiendommelig ny Maade at forme Lovforslag paa, udtryffeligt at sætte ind, at Bevillingen skulde være givet af Rigsdagen, saa vil jeg dertil svare, at det er ogsaa noget eiendommelige Forhold, vi have levet under i de senere Aar, saa den ene Situation maa medføre den anden. Forøvrigt kunde man ogsaa gaa den Veien, som anført af den sidste ærede Taler, at